

♩ = 110

Dansens magt

rev.: 2024 09 30

Musik: DK folkemelodi Tekst: Julius Strandberg 1872

A

I hyt - ten der - hjem - me vi dan - se - de som små hver
gang vor stak - kels mo - der til ar - bejd - måt - te gå, vi

B

va - re tren - de søs - tre med ro - ser på vor kind, vi
mang - led of - te brø - det, men var så glad i sind.

I hytten derhjemme vi dansede som små,
hver gang vor kære moder til arbejde måtte gå,
vi vare trende søstre med roser på vor kind,
vi mangled ofte brødet, men var dog glad i sind.

Dengang vi blev større, en fornem mand der kom
og spurgte os, hvorledes vi kunne synes om
at danse på teater, vi klapped i vor hånd,
vi dansed, og vi svinged os glad i rosenbånd.

For kejseren af Frankrig vi dansede en dag,
da sad der en ægypter, han fandt i os behag.
Om natten blev vi vækket, man bandt os for vor mund
og førte os til skibet, som lå for ankergrund.

Vi græd, og vi bad, men man hørte os dog ej,
til sidst så styred skibet mod fjerne kyst sin vej,
så kom vi til Ægypten, det hede, hede land,
vi blevne var slavinder alt hos en fornem mand.

Strengt blev vi bevogtede i hans harem der,
vi måtte ej få budskab til dem, vi havde kær,
vor stakkels gamle moder, vi vidste, hun led nød,
hun var så svag og fattig og mangled dagligt brød.

Vi klædtes i silke og guld fra top til tå,
hver aftenstund vi måtte frem for vort herskab gå,
vi dansede, og han skænked' os guld, den rige mand;
men ak, vi græd, vi savned vor moder og vort land.

Vi levede som dronninger, ak, men i vort savn
vi længtes dog så inderlig efter København.
Om kærlighed han trygled os så mangen gang,
han trued dog til sidst med at vinde os ved tvang.

En aften så tog han tre franskmænd med sig hjem,
vi turde ikke tale ej heller se til dem,
vi måtte længe danse; men vi fik snart at se,
de fremmede så venligt til os alle monne le.

Vort herskab fortalte, vi var fra Cypers ø,
da tændtes vi af harme, nu frihed eller dø,
vi kastede os alle på knæ for disse tre,
vort herskab blev som rasende og skreg, ak ve, ak ve.

De kaldte på slaver, der skulle binde os,
da lynede de franske i øjnene af trods,
de kasted sig imellem, og der blev skrig og blod;
men sejren gik ægypteren og hans folk imod.

De franske bar våben, de brugte dem så godt,
tyrannen blev dødeligt såret i sit slot,
og slaverne omkring ham på gulvet såret lå,
der fik vi grant at se, at vi frihed kunne få.

Der fik vi at se, hvem vore befriere var,
tre franske officerer, som elskov til os bar,
de elsked os i Frankrig, den tid da vi forsvandt,
de anede vort herskabs forræderi for sandt.

De rejste dertil, og lykken var med dem,
og med vort guld vi styred med dem på havet frem,
ægypteren os forfulgte; men natten var vort håb,
og snart var vi langt borte fra de hadefulde råb.

Da vore befriere nu bad os om vor hånd,
så knytted vi så gerne med dem et ægtebånd,
vi blev nu alle viede på een og samme dag.
Nu bor vor moder hos os og har det rigtig mag.